

*KONSPEKTY
GODZIN WYCHOWAWCZYCH
ROZPOZNAWANIE UCZUĆ
/Z wykorzystaniem karty How Are You Feeling Today?/*

Opracowała : Aleksandra Rzeźwicka / pedagog wspomagający/

Większość tematów (zagadnień) prowokuje do mówienia o własnych uczuciach, bez względu na to, czy temat lekcji bezpośrednio porusza zagadnienia z nimi związane. Najczęściej mówimy o uczuciach takich jak: przyjaźń, miłość, złość, gniew. Dzielimy się naszymi odczuciami dotyczącymi np. choroby, pogody, oglądanego filmu, słuchanej muzyki, czytanej książki, a nawet obserwowanego konkretnego wydarzenia.

Uważam, że dobra komunikacja międzyludzka niweluje wiele konfliktowych sytuacji, a do tego potrzebna jest umiejętność wyrażania samego siebie. Bez strachu, skrępowania, bez pruderii, bez sztuczności, ale jednocześnie bez ranienia drugiego człowieka, z dużą dozą empatii i mądrości. Myślę, że taką umiejętność należy od początku kształtować u naszych uczniów, bo „czym skorupka za młodu nasiąknie „Najważniejsze jest, by „nasze dzieci” nie bały się i chciały mówić, ponieważ nie zawsze (niestety) mogą się tego nauczyć w domu rodzinnym.

Temu celowi służą zaproponowane przeze mnie scenariusze godzin wychowawczych. Tematy poświęcone integracji mają głównie na celu wpajanie empatycznych i tolerancyjnych postaw. Lekcje z Mandłami, poezją i muzyką służą temu, by wydobyć z uczniów ukrytą duszę artysty oraz odstresować i pobudzić wyobraźnię. Wśród scenariuszy zajęć znajdują się także zagadnienia dotyczące ekologii i ochrony środowiska, aby uczniowie mieli pełną świadomość, że sami tworzą świat, w którym żyją. W propozycjach lekcji wykorzystałam kartę „*How Are You Feeling Today?*” (przedstawia rozmaite twarze odzwierciedlające różnorakie stany uczuciowe/ emocjonalne).

Scenariusz I

Temat: Czym są uczucia???

Cel główny: Nauka rozróżniania uczuć.

Cele szczegółowe: Przypomnienie uczniom o różnorodności przeżywanych uczuć (zwrócenie uwagi na ilość rozmaitych uczuć, których człowiek doświadcza w ciągu każdego dnia)

Ukazanie uczuć pozytywnych i negatywnych.

Metody: dyskusja, burza mózgów

Formy: jednolita, indywidualna oraz grupowa

Środki: szary papier, flamastry, kartka z bloku dla każdej grupy

Czas: 45 min.

TOK LEKCJI

Część wstępna:

Przywitanie się z klasą

Krótkie czynności organizacyjne, sprawy bieżące, sprawdzenie listy obecności

Wprowadzenie i zapisanie tematu.

Część główna:

Zadanie dzieciom pytania, Czy wiecie, co nazywamy uczuciami?"

Stworzenie własnej definicji uczuć, a następnie odczytanie hasła encyklopedycznego

Oraz wspólne porównanie.

Zapisanie właściwej definicji na szarym papierze.

Zadanie pytania, które z uczuć są dobre, a które złe?". Nazwy uczuć nie są wcześniej podane, uczniowie wymyślają je podczas pracy w grupie.

Podział uczniów na grupy, każda grupa losuje karteczkę z napisem: uczucia dobre, pozytywne lub z napisem: uczucia złe, negatywne. Zadaniem grup jest wypisanie nazw uczuć

W zależności od tego, co wylosowały (grupa, która wylosowała, uczucia pozytywne" wypisuje wszystkie znane im uczucia pozytywne, natomiast grupa, która wylosowała, uczucia negatywne" wypisuje wszystkie znane im uczucia negatywne).

Wypisanie uczuć na szarym papierze – na jednym tych pozytywnych, na drugim negatywnych.

Poproszenie naszych podopiecznych o zamknięcie oczu i wysłuchanie wcześniej przygotowanych fragmentów zróżnicowanej muzyki (dowolna muzyka metalowa, bluesowa, jazzowa, flamenco, grecka np. zorba, obecna muzyka dyskotekowa, popowa, dowolny fragment muzyki klasycznej). Następnie pytamy dzieci, jakie towarzyszyły im uczucia podczas słuchania.

Część końcowa:

Podsumowanie lekcji, zadanie pytania czy wszystko zostało zrozumiane.

Przedstawienie tematu lekcji kolejnej:, Co jest źródłem moich uczuć? Miłe pożegnanie.

Scenariusz II

Temat: Skąd wiem, że kolega ma dobry humor???

Cel główny: Rozpoznawanie uczuć na podstawie mimiki twarzy.

Cele szczegółowe: Wyjaśnienie powiedzeń: „twarz pokerzysty”, „trzymać emocje na wodzy”, „czy te oczy mogą kłamać?”.

Zapoznanie uczniów z różnymi reakcjami niewerbalnymi na konkretne sytuacje.

Uzmysłowienie uczniom, że dobra obserwacja może nam dużo powiedzieć na temat samopoczucia naszego kolegi/ koleżanki.

Metody: Dyskusja, kalambury, burza mózgów

Formy: Jednolita, indywidualna, zbiorowa

Środki: Karty z twarzami przedstawiającymi konkretne uczucia.

Czas: 45min.

TOK LEKCJI

Część wstępna:

Przywitanie się z uczniami.

Sprawdzenie listy obecności

Sprawy bieżące.

Zapisanie i wprowadzenie do tematu.

Część główna:

Zadanie uczniom pytania, czy wiedzą, co oznaczają powiedzenia: „twarz pokerzysty”, „trzymać emocje na wodzy”, „czy te oczy mogą kłamać?”.

Wspólne wyjaśnienie terminów.

Gra w kalambury: każdy po kolei wychodzi na środek i prezentuje mimiką twarzy po jednym ze znanych uczuć. Pozostali starają się je odgadnąć.

Każdy uczeń dostaje kartę z 30-bużkami, przedstawiającymi konkretne uczucia, stara się je określić i podpisać. Następnie otrzymuje gotowy wzór do sprawdzenia i podkreśla na nim uczucia pozytywne na niebiesko, negatywne na czerwono.

Uczniowie w grupach zastanawiają się, jakie sytuacje mogą wywołać owe uczucia, oraz jak mogą czuć się osoby prezentujące, TAKI” wyraz twarzy i dzielą się refleksjami.

Część końcowa:

Zadanie pytania, Czy lekcja się podobała i dlaczego?"

Przedstawienie kolejnego tematu: „Co jest źródłem naszych uczuć?"

Scenariusz III

Temat:, Co jest źródłem naszych uczuć?

Cel główny: Ukazanie uczniom, że na nasze uczucia mają wpływ różnorodne sytuacje.

Cele szczegółowe: Przedstawienie uczniom, jakie sytuacje mogą wywołać u niektórych uczucia pozytywne oraz uczucia negatywne.

Ukazanie, że czasami ta sama sytuacja, może u jednej osoby spowodować radość, a u innej obojętność.

Uzmysłowienie, że warto wyrażać swoje uczucia w jasny i zrozumiały sposób – zwłaszcza osobom, które przyczyniły się do zaistniałego uczucia.

Metody: Dyskusja, burza mózgów

Formy: Jednolita, zbiorowa, indywidualna

Środki: Karteczki do rozlosowania z opisami sytuacji wywołujące pożądane uczucia, karty z twarzami przedstawiającymi rozmaite uczucia.

Czas: 45 min.

TOK LEKCJI

Część wstępna:

Przywitanie z uczniami.

Sprawdzenie listy obecności

Zapisanie tematu.

Część główna:

Losowanie przez uczniów karteczek, na których zostały opisane konkretne sytuacje (np.: wygrałeś w totolotka, ukradli Ci telefon, który był prezentem od mamy, dostałeś jedynekę, dostałeś piątkę, zachorowała Ci babcia, masz karę za rozbicie okna, ale tego samego dnia dostałeś piątkę, jesteś świadkiem bójki kolegów, kolega powierzył Ci sekret, w którym przyznał się do złego: kradzieży batonika w sklepie, kolega zawiódł Twoje zaufanie itp.)

Ucniowie po kolei odczytują, losy” a nauczyciel prosi, by, wczuli się w rolę”.

Nauczyciel zadaje pytania: „Jak się czujesz w takiej sytuacji”? „Jak byś postąpił?”

„Dlaczego właśnie tak?” „Czy byłoby Ci wtedy lepiej?” „Czy to jest ostateczne wyjście zaistniałej sytuacji?” „A może są jeszcze inne rozwiązania?”.

Uzmysłowienie uczniom, dlaczego warto mówić o uczuciach (np., jeśli ktoś zawiódł nasze zaufanie, to warto tej osobie o tym powiedzieć. Wyjaśniamy, dlaczego).

Zauważamy i uświadamiamy uczestnikom zajęć, że rozmaite sytuacje wywołują różne uczucia.

Ucniowie dobierają właściwe buźki odpowiadające ich uczuciom (doznany tuż po odczytaniu opisu sytuacji oraz pojawiającym się po rozwiązaniu problemu, o ile taki się pojawił).

Kolejne zadanie to przedstawienie jednej sytuacji, na podstawie, której uczniowie mogą zauważyć, że u różnych osób wywołuje ona różne uczucia. Następnie ustalamy wspólnie, czym to jest spowodowane.

Inne ćwiczenie polega na samym sposobie (nasyceciu emocjonalnym) przekazania tej samej sytuacji i ukazaniu, w jaki sposób może być ona odbierana.

Cześć końcowa:

Posumowanie – konkretna odpowiedź na pytanie zadane w temacie.

Podziękowanie za udział w zajęciach.

Podanie tematu lekcji następnej: Asertywność.

Pożegnanie się z klasą.

Scenariusz IV

Temat: Takie modne słowo: ASERTYWNOŚĆ.

Cel główny: Wypracowanie u uczniów postawy asertywnej.

Cele szczegółowe: Uczeń rozróżnia poszczególne typy zachowań: agresywne, uległe, asertywne. Uczeń potrafi określać, swoje terytorium”.

Uczeń rozumie powiedzenie: „czuć się dobrze we własnej skórze”.

Metody: podająco - poszukująca, ćwiczeń praktycznych, burza mózgów.

Formy: jednolita, indywidualna, grupowa.

Środki: losy dla uczniów, karty dotyczące zachowań: agresywnych, uległych, asertywnych.

Czas: 45 min.

TOK LEKCJI

Cześć wstępna:

Przywitanie się z uczniami.

Sprawdzenie listy obecności, sprawy bieżące.

Podanie i zapisanie tematu.

Cześć główna:

Wybranie kilku par uczniów, którzy wylosują dla siebie scenki do odegrania.

Przykładowe scenki:

- 1) Mama kupiła Ci bardzo modną bluzkę. Koleżanka chce ją pożyczyć, Ty jednak tego nie chcesz. Ona nalega!
- 2) W grupie znajomych zostałaś skrytykowana przez koleżankę, ponieważ ona uważa, że oglądasz beznadziejne filmy. Jak wybrniesz z takiej sytuacji?
- 3) Kolega kupił sobie nową koszulę, jest z niej zadowolony, lecz Ty uważasz, że ona do niego nie pasuje. Gdy pyta się Ciebie o zdanie, „Jak wygląda?”, „Co mu odpowiesz?”
- 4) Zdenerwowała Cię ulubiona koleżanka swoim pochopnym wyciągnięciem wniosku na Twój temat. „Co zrobisz i w jaki sposób?”
- 5) Koleżanka chce się zacząć z Tobą spotykać, lecz nie jest w „Twoim typie”. „Jak się zachowasz?”

Po odegraniu scenek, zadajemy uczniom pytania: „Jak się czuliście w danych Sytuacjach?”, „Dlaczego?”, „Czy było trudno?”

Wspólna rozmowa z obserwatorami, kto zachował się najwłaściwiej i dlaczego?

Zadanie uczniom pytania: „Co to znaczy czuć się dobrze we własnej skórze?”.

Dokładne wyjaśnienie terminu asertywność a następnie wspólne wskazanie na osobę, która podczas odgrywania wcześniejszych scenek zachowała się asertywnie.

Wyjaśnienie pojęć: agresywność i uległość oraz rozdanie kart z opisem zachowań: agresywnych, uległych i asertywnych.

Ponowne odegranie scenek, ale już w sposób asertywny.

Wyjaśnienie uczniom, co to znaczy, wyznaczać własne granice”.

Rozdanie kartek, na których każdy wygłosi opinię, przekonanie na określony temat, w taki sposób, by nikogo nie urazić (temat opinii może podać nauczyciel).

Część końcowa:

Podsumowanie lekcji.

Podanie kolejnego tematu lekcji: Komunikacja niewerbalna.

Miłe pożegnanie.

Scenariusz V

Temat:, Czym jest komunikacja niewerbalna?

Cel główny: Ukazanie uczniom, że nie tylko za pomocą słów można się porozumieć.

Cele szczegółowe: Wyjaśnienie słów: komunikacja niewerbalna.

Przypomnienie - co to znaczy, być człowiekiem, otwartym”.

Ukazanie - jakie cechy charakteru ułatwiają komunikację międzyludzką.

Metody: Pogadanka, elementy dramy.

Formy: Jednolita, zbiorowa.

Środki: Zadania do rozłosowania, szary papier, flamastry.

Czas: 45min.

TOK LEKCJI

Część wstępna:

Przywitanie się z uczniami.

Sprawy bieżące.

Sprawdzenie listy obecności.

Podanie i zapisanie tematu.

Część główna:

Wylosowanie dwóch par uczniów. Każda para losuje dla siebie zadanie.

Zadania:

- 1) Wyobraźcie sobie, że jesteście w kraju, gdzie nie potraficie się porozumieć. Poznacie fajną osobę i chcecie z nią porozmawiać (ona też wykazuje tym zainteresowanie a nie zna Waszego języka). Wymyślcie krótki sposób porozumiewania się z nią bez użycia słów.
- 2) Osoba głucha pyta Cię o drogę. Słabo mówi, ale nie słyszy. Pomóż jej.

Po odegraniu scenek zadajemy uczniom pytanie: „Czy łatwo jest porozumiewać się bez użycia słów?” Oraz: „Co nam pomaga w porozumiewaniu się z drugim człowiekiem?”

Przypomnienie o uniwersalnych znakach i gestach (pokazanie ich), które pomagają porozumieć się.

Przypomnienie o osobach niepełnosprawnych, które porozumiewają się w sposób niewerbalny (język migowy, język migany, piktogramy, tabele Bliss).

Wspólne szukanie odpowiedzi na pytanie: „Co to znaczy być osobą otwartą?” A następnie zapisanie na szarym papierze, jakie cechy reprezentuje osoba, otwarta”.

Wspólna zabawa w kalambury.

Część końcowa:

Podsumowanie tematu lekcji.

Podanie kolejnego tematu: Wolontariat.

Miłe pożegnanie.

Scenariusz VI

Temat: Wolontariat, – co to takiego?

Cel główny: Zapoznanie uczniów ze znaczeniem wolontariatu.

Cele szczegółowe: Zapoznanie z terminem wolontariat.

Zapoznanie z krótką historią wolontariatu.

Uwrażliwienie uczniów na potrzeby innych.

Przedstawienie, kim jest wolontariusz.

Metody: Krótki wykład, metoda ćwiczebna, pogadanka.

Formy: jednolita, indywidualna.

Środki: czyste kartki, szary papier, flamaster, karta pracy- pomocna dłoń.

Czas: 45min.

TOK LEKCJI

Część wstępna:

Przywitanie z uczniami.

Sprawy bieżące.

Sprawdzenie listy obecności.

Podanie i zapisanie tematu lekcji.

Część główna:

Wyjaśnienie przez nauczyciela (lub przygotowanego wcześniej ucznia) terminów: wolontariat, wolontariusz.

Zadanie uczniom pytania: „Komu najczęściej pomagacie?”.

Kolejne pytanie skierowane do uczniów to: „Czy ktoś z Was chciałby zostać wolontariuszem?”
„Dlaczego?”.

Przedstawienie przez nauczyciela informacji, w jaki sposób można zostać wolontariuszem oraz co przysługuje wolontariuszowi.

Przypomnienie uczniom o takich instytucjach jak: WOPR, GOPR, TOPR.

Zabawa w planowanie wolontariatu: Rozdajemy uczniom czyste kartki, na których piszą gdzie hipotetycznie sprawują wolontariat oraz w jaki sposób pomagają innym.

Po wykonaniu zadania, każdy odczytuje to, co napisał.

Następnie nauczyciel zadaje wszystkim pytanie: „Dlaczego warto pomagać innym?”.

Wnioski zapisujemy na szarym papierze.

Kolejne pytanie brzmi: „Jaką osobą powinien być wolontariusz?”.

Cechy wolontariusza zapisujemy także na szarym papierze.

Na koniec rozdajemy kartę pracy: Pomocna dłoń.

Część końcowa:

Podsumowanie lekcji.

Podziękowanie za miło spędzony czas.

Podanie tematu kolejnej lekcji: Integracja.

Pożegnanie się z uczniami.

Scenariusz VII

Temat: Integracja.

Cel główny: Zapoznanie uczniów z istotą integracji.

Cele szczegółowe: Zapoznanie z terminem integracja.
Uświadomienie, że niepełnosprawny nie znaczy gorszy.
Kształtowanie postawy tolerancji i akceptacji.

Metody: Krótki wykład, pogadanka, burza mózgów.

Formy: jednolita, indywidualna, zbiorowa.

Środki: Karty pracy dotyczące integracji.

TOK LEKCJI

Cześć wstępna:

Przywitanie z uczniami

Sprawy bieżące

Sprawdzenie listy obecności

Podanie i zapisanie tematu lekcji

Cześć główna:

Wyjaśnienie terminu integracja (możemy zapytać uczniów, czy może wiedzą, co ten termin oznacza), przedstawienie rodzajów integracji oraz wyjaśnienie, czemu integracja ma służyć.

Integracja łączy się z akceptacją. Co to jest akceptacja??? – Burza mózgów następnie ustalenie właściwego znaczenia słowa akceptacja.

Zadanie pytania o rozumienie przysłowia: „Nie śmieje się dziadku z czyjegoś wypadku, a dziadek się śmiał i to samo miał.” (Można nawiązać do różnych niepełnosprawności Na przykład po wypadkach). Przedstawienie zasady, że nigdy nie należy nikogo wyśmiewać, bo nigdy nie wiadomo, co może nas samych spotkać.

Czym charakteryzuje się klasa integracyjna? – Wspólna dyskusja.

Ukazujemy uczniom, że niepełnosprawny nie znaczy gorszy i też może coś osiągnąć, oraz uświadomienie, że coś, co dla, ciebie” jest proste, to dla innego może być trudne i należy to uszanować oraz ewentualnie pomóc.

Rozdanie kart pracy:

Inaczej nie znaczy gorzej

Równe szanse

Obecni w szkole

Normalnie, czyli jak?

Cześć końcowa:

Podsumowanie zajęć
Podanie kolejnego tematu lekcji: Sprawni niepełnosprawni.
Miłe pożegnanie.

Scenariusz VIII

Temat: Sprawni niepełnosprawni.

Czas: 2x45min.

Cel główny: Udowodnienie, iż najważniejsze jest to, co posiadamy wewnątrz.
Ukazanie radości płynącej z posiadania pasji.

Cele szczegółowe: Uświadomienie uczniom, że każdy bez względu na swoje słabości może realizować marzenia.

Udowodnienie, że: „chcieć - to znaczy móc.”

Wskazanie na fakt, że dzięki współpracy z innymi ludźmi można dużo więcej zyskać.

Metody: Pogadanka, dyskusja.

Formy: Jednolita, zbiorowa.

Środki: Artykuły dotyczące sylwetek niepełnosprawnych sportowców (z pisma Extremium)

Artykuł pt: „Wspinaczka do życia” (z pisma Integracja)

Artykuły pt: „Najważniejsza była wiara w to, że dojdziemy”, Janek tęskni

Za ciszą” (art. dotyczące wyprawy J. Meli i M. Kamińskiego Na biegun południowy). Projekcja filmu pt: „Niewidomy zdobywca gór.”

TOK LEKCJI

Cześć wstępna

Przywitanie się z klasą

Sprawdzenie listy obecności

Podanie i zapisanie tematu

Cześć główna

Zadanie uczniom pytań: „Czy macie marzenia?” „Czy dążyliście do ich realizacji?” „Czy się spełniły?”

Zadanie pytania: „Co sprawia wam większą przyjemność - coś, co jest trudne do zrealizowania, a jednak się uda, czy łatwy cel, który można szybciej osiągnąć?”

Przedstawienie sylwetek niepełnosprawnych sportowców, którym się udało.

Zadanie pytania: „Co to znaczy przełamywać bariery?” I wspólne wyjaśnienie.

Zadanie pytań: „Czy Wy kiedyś przełamaliście jakąś barierę i jakie uczucia Wam towarzyszyły?” „Co to znaczy nie poddawać się?”

Wspólne ustalenie, jakie cechy charakteru są potrzebne, aby, marzenia się spełniały”

Wyjaśnienie pojęcia *determinacja*.

Przeczytanie artykułów: „Wspinaczka do życia” oraz dotyczącego wyprawy J. Meli I M. Kamińskiego

Zadanie pytań: „Co myślicie na temat naszych dzisiejszych bohaterów?”, „Czy warto mieć pasję”?, „Co daje człowiekowi posiadanie pasji?”.

Wspólne ustalenie, czym różni się pasja od hobby.

Prezentacja filmu pt.: „Niewidomy zdobywca gór”. Refleksje na temat głównego bohatera.

Część końcowa

Podsumowanie zajęć

Podanie tematu na następną lekcję: Mandale.

Miłe pożegnanie.

Scenariusz IX

Temat: MANDALA, – co to takiego?

Czas: 2x45min.

Cel główny: Zapoznanie z mandalą.

Cele szczegółowe: Pobudzanie wyobraźni.

Zapoznanie z historią mandali.

Uwrażliwienie.

Inne sposoby wyrażania uczuć.

Metody: Krótki wykład, ekspresyjne, waloryzacyjne.

Formy: Jednolita, zbiorowa, indywidualna.

Środki: szablony z mandalami, fragment filmu pt.: „7 lat w Tybecie”, muzyka relaksacyjna.

TOK LEKCJI

Część wstępna

Przywitanie się z uczniami.

Sprawdzenie listy obecności.

Podanie i zapisanie tematu.

Cześć główna

Siadamy w kręgu. Uczniowie zamykają oczy. Prosimy, aby przypomnieli sobie miłą sytuację.

Prosimy, aby chętni ją opowiedzieli. Następnie pytamy o uczucia, które towarzyszyły im podczas tej sytuacji. Możemy też zapytać, czy pojawiały się jakieś barwy, gdy mieli zamknięte oczy, (jakie to były kolory).

Teraz rozdajemy każdemu po szablonie z mandalą i opowiadamy o niej (wyjaśniamy, czym jest mandala, przedstawiamy jej historię, mówimy o znaczeniu mandali).

Możemy pokazać fragment filmu pt.: „7 lat w Tybecie”, gdzie mnisi buddyjscy usypują mandalę.

Prosimy, by uczniowie pokolorowali swoje mandale – dobór kolorów niech oddaje towarzyszące uczucia (te, które towarzyszyły miłej sytuacji).

W tle /podczas malowania/ może płynąć cicha muzyka relaksacyjna.

Następnie ćwiczenie powtarzamy, ale prosimy o przypomnienie tych sytuacji mniej przyjemnych.

Uczniowie wykonują dokładnie takie same czynności jak w poprzednim ćwiczeniu. Rozdajemy identyczny szablon mandali i prosimy o pomalowanie go kolorami oddającymi smutne uczucia.

Na sam koniec porównujemy obie mandale.

Cześć końcowa

Podsumowanie zajęć.

Zadanie pytania: „Czy lekcja się podobała?”

Podanie tematu kolejnych zajęć.

Miłe pożegnanie.

Spis tematów scenariuszy:

1. Czym są uczucia???
2. Skąd wiem, że kolega ma dobry humor???
3. Co jest źródłem naszych uczuć?
4. Takie modne słowo: ASERTYWNOŚĆ
5. Czym jest komunikacja niewerbalna?
6. Wolontariat, – co to takiego?
7. Integracja
8. Sprawni niepełnosprawni
9. Mandala, – co to takiego?

Wszystkie karty pracy i artykuły do konspektów znajdują się w skoroszytcie umieszczonym wraz z wydrukowanymi scenariuszami w bibliotece szkolnej. W kwestii opracowywania kolejnych scenariuszy godzin wychowawczych, jestem otwarta na Państwa pomysły, jak również na wszelką opinię i krytykę dotyczącą scenariuszy obecnych.

Życzę miłej i udanej pracy wychowawczej.

Aleksandra Rzeźwicka